

Sygn. akt III AUa 639/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Daria Stanek
Sędziowie:	SA Grażyna Czyżak (spr.) SO del. Joanna Siupka-Mróż
Protokolant:	st.sekr.sądowy Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016 r. w Gdańsku

sprawy E. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji E. K. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 lutego 2016 r., sygn. akt VIII U 941/14

oddala apelację.

SSA Grażyna Czyżak SSA Daria Stanek SSO del. Joanna Siupka-Mróż

Sygn. akt III AUa 639/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 marca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z urzędu ponownie ustalił wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy ubezpieczonego E. K. (1) począwszy od dnia 1 maja 2014 r. na kwotę 1.771,58 zł, którą zwiększył o połowę emerytury, tj. kwotę 911,44 zł oraz zmniejszył o potrącenia w kwocie 771,62 zł.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony wskazał, iż jest ona niezgodna z przepisami.

W uzasadnieniu podał, iż od dnia 16 stycznia 2013 r. trwa spór o umorzenie na podstawie ustawy abolicyjnej z dnia 9 listopada 2012 r. Od dnia złożenia wniosku do dnia uprawomocnienia się decyzji postępowanie egzekucyjne ulega zawieszeniu. Spór trwa już ponad rok i nadal potrącana jest z jego świadczeń ustawowo dozwolona kwota wbrew

ustawie. Dalej wskazał, iż egzekucja jest prowadzona przez pozwanego za składki, za które była decyzja zwalniająca i nie pozwalała naliczać składek.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Gdańsku - VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 29 lutego 2016 r. w sprawie VIII U 941/14 oddalił odwołanie.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji. Ubezpieczony E. K. (1), ur. (...), nie posiada zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek na własne ubezpieczenia społeczne. Decyzją z dnia 5 maja 2006 r. pozwany objął jego syna M. K. ubezpieczeniem z tytułu współpracy przy prowadzonej działalności gospodarczej – ubezpieczeniem emerytalnym, rentowymi oraz wypadkowym w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 marca 2006 r. oraz dokonał przypisu składek za okres od stycznia 1999 r. do marca 2006 r. łącznie – na ubezpieczenie społeczne w kwocie 36.704,44 zł oraz na Fundusz Pracy w kwocie 2.622,18 zł. Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2006 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie VIII U 2269/06 oddalił odwołanie ubezpieczonego od tej decyzji. Sąd Okręgowy uznał, że M. K. podlegał ubezpieczeniu społecznemu od dnia 1 stycznia 1999 r. do wyrejestrowania z ubezpieczeń społecznych płatnika, a więc do dnia 31 marca 2006 r. Jednocześnie Sąd uznał, iż roszczenia organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek nie przedawniły się, albowiem zgodnie z art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych termin przedawnienia wynosi 10 lat od daty wymagalności. Apelację od powyższego wyroku wniósł E. K. (1) zaskarżając wyrok w całości. Wyrokiem z dnia 20 lutego 2008 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie III AUa 394/07 zmienił zaskarżony wyrok w części i ustalił, że E. K. (1) nie ma obowiązku zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne i Fundusz Pracy za okres od 1 stycznia 1999 r. do marca 2001 r. włącznie. W punkcie II wyroku Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej podlegania ubezpieczeniom społecznym i zapłaty składek za M. K. w roku 2004 i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach za instancję odwoławczą. W pozostałej części Sąd Apelacyjny oddalił apelację. Pozwany zaskarżył skargą kasacyjną pkt I ww. wyroku. Wyrokiem z dnia 18 lutego 2009 r. Sąd Najwyższy w sprawie II UK 205/08 uchylił zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w punkcie I i oddalił apelację. Na skutek ponownego rozpoznania sprawy Sąd Okręgowy w Gdańsku w wyroku z dnia 21 grudnia 2009 r. w sprawie XV U 2643/09 w punkcie I zmienił zaskarżoną decyzję w zakresie nierozstrzygniętym prawomocnymi wyrokami Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie III AUa 394/07 oraz Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2009 r. w sprawie II UK 205/08 w ten sposób, iż stwierdził, że zainteresowany M. K. nie podlega ubezpieczeniu wypadkowemu jako osoba współpracująca przy prowadzeniu działalności pozarolniczej wykonywanej z ojcem E. K. (1) w okresie od dnia 27 stycznia 2004 r. przez okres 9 miesięcy, w punkcie II wyroku oddalił odwołanie ubezpieczonego w pozostałym zakresie, zaś w punkcie III odstąpił od obciążenia odwołującego się E. K. (1) kosztami zastępstwa procesowego należnymi stronie przeciwnej za obie instancje. Apelacja E. K. (2) od ww. wyroku została rozpoznana przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku, który wyrokiem z dnia 17 listopada 2010 r., w sprawie III AUa 559/10 w punkcie I ją oddalił, zaś w punkcie II orzekł o kosztach zastępstwa procesowego. Ubezpieczony w dniu 16 stycznia 2013 r. wniósł o umorzenie nieopłaconych należności za okres od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 marca 2006 r. wskazując jako podstawę prawną ustawę z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U. z 2012 r., poz.1551; dalej ustawa abolicyjna). Decyzją z dnia 27 lutego 2013 r. pozwany uznał wniosek za bezprzedmiotowy i umorzył postępowanie w sprawie. W uzasadnieniu powołano art. 1 i 6 ustawy abolicyjnej i stwierdzono, że analiza stanu konta ubezpieczonego wykazała, że posiada on zaległości za okres od czerwca 2003 r. do marca 2006 r. niepodlegające umorzeniu na podstawie tej ustawy. Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku uznał się niewłaściwym do rozpoznania sprawy

i przekazał ją do rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gdańsku. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 10 września 2013 r. w punkcie pierwszym uchylił zaskarżoną decyzję, w punkcie drugim określił, że zaskarżona decyzja nie może być wykonana.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż zgodnie z art. 1 ust. 13 ustawy abolicyjnej normującej szczególny tryb rozstrzygania wniosków o umorzenie należności Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzje o umorzeniu należności (ust.1) lub decyzje o odmowie umorzenia należności (ust.2). Mając

na uwadze powyższe pozwany w dniu 27 grudnia 2013 r. wydał decyzję odmawiającą ubezpieczonemu umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne. Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2013 r. Dyrektor Oddziału ZUS w G. zawiesił postępowanie egzekucyjne prowadzone ze świadczenia emerytalnego ubezpieczonego. Z uwagi na wniesione w dniu 29 stycznia 2013 r. zażalenie na postanowienie o zawieszeniu prowadzonego postępowania egzekucyjnego, pozwany organ przekazał je celem rozstrzygnięcia do Dyrektora Izby Skarbowej w G.. Postanowieniem Dyrektora Izby Skarbowej z dnia 3 lipca 2013 r. postanowienie o zawieszeniu postępowania egzekucyjnego zostało uchylone w całości. Wobec powyższego, w dniu 27 lutego

2013 r. organ rentowy wydał decyzję o umorzeniu postępowania na podstawie art. 105 § 1 k.p.a.,

a postanowieniem z dnia 28 marca 2013 r. podjął ponownie prowadzone przeciwko ubezpieczonemu postępowanie egzekucyjne. Ubezpieczony odwołał się od decyzji pozwanego z dnia 27 grudnia

2013 r. kwestionując zasadność zapłaty składek z tytułu objęcia M. K. ubezpieczeniami społecznymi z tytułu współpracy przy prowadzonej działalności gospodarczej. Nadto ubezpieczony wskazał, iż pozwany organ nieprawidłowo zastosował się do wytycznych zawartych w wyroku WSA

z dnia 10 września 2013 r., którym uchylono decyzje z dnia 27 lutego 2013 r. oraz, iż nie respektuje on przepisów o zawieszeniu postępowania egzekucyjnego. Wyrokiem z dnia 26 maja 2014 r.

w sprawie VIII U 195/14 Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił odwołanie ubezpieczonego. Wyrokiem

z dnia 12 lutego 2015 r., sygn. akt AUa 1474/14 Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił wniesioną przez ubezpieczonego apelację. Dnia 10 września 2014 r., tj. w toku postępowania sądowego apelacyjnego w sprawie prowadzonej pod sygn.

akt VIII U 195/14, ubezpieczony wniósł o zawieszenie postępowania egzekucyjnego z jego świadczenia emerytalno – rentowego. Dyrektor Oddziału ZUS

w G. postanowieniem z dnia 17 października 2014 r. odmówił zawieszenia postępowania egzekucyjnego. Wskutek zażalenia ubezpieczonego Dyrektor Izby Skarbowej w G. postanowieniem z dnia 12 grudnia 2014 r. utrzymał w mocy powyższe postanowienie. Na skutek skargi ubezpieczonego Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. wyrokiem z dnia 21 lipca

2015 r. w sprawie I SA/Gd 236/15, uchylił postanowienie Dyrektora Izby Skarbowej w G., zobowiązując go do ustalenia, czy w dacie złożenia wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego i dacie orzekania przez organy w przedmiocie odmowy zawieszenia tego postępowania decyzja w sprawie umorzenia należności składekowych z dnia 27 grudnia 2013 r. była decyzją prawomocną. W dniu 26 marca 2014 r. pozwany wydał zaskarżoną decyzję wskazując w pkt II. 3,

iż do renty przysługują: dodatek pielęgnacyjny w kwocie 206,76 zł, dodatek kombatancki w kwocie 206,76 zł oraz ryczałt energetyczny – dodatek kompensacyjny w łącznej kwocie 196,72 zł. W pkt

II. 4 pozwany podał, iż świadczenie zwiększył o połowę emerytury, tj. o kwotę 911,44 zł, natomiast

w II.5 świadczenie zmniejszył o inne potrącenia w kwocie 771,62 zł. W pkt III pozwany wskazał,

iż od 1 maja 2014 r. podstawę opodatkowania stanowi miesięcznie kwota 911 zł. Od 1 maja 2014 r. zaliczka na podatek odprowadzana do urzędu skarbowego wynosi kwotę 47 zł, składka

na ubezpieczenie zdrowotne wynosi łącznie kwotę 82,03 zł, w tym odliczana od podatku kwotę 70,64 zł, odliczana zaś z kwoty świadczenia 11,39 zł. Od 1 maja 2014 r. wysokość świadczenia do wypłaty wynosi kwotę 2.392,61 zł miesięcznie.

Spór w sprawie wymagał stwierdzenia, czy pozwany w sposób właściwy dokonał potrącenia powodującego zmniejszenie wypłacanego ubezpieczonemu świadczenia. Ubezpieczony, odwołujący się od decyzji z dnia 26 marca 2014 r., nie wniósł zastrzeżeń co do wyliczeń świadczenia, jego wysokości, domagał się wypłaty świadczenia w pełnej wysokości, tj. bez potrąceń, zarzucając przy tym naruszenie przepisów – nie precyzując których. Zdaniem Sądu I instancji pozwany prawidłowo dokonał potrąceń ze świadczenia ubezpieczonego. Nie zostały naruszone przepisy art. 140 ust. 1 pkt

3 i art. 141 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.). Potrącenie w wysokości 25 % stanowi kwotę 771,62 zł wskazaną w decyzji z dnia 26 marca 2014 r. W odwołaniu od zaskarżonej decyzji ubezpieczony wywodził, iż od dnia 16 stycznia 2013 r. między nim a pozwanym trwa spór

o umorzenie składek na ubezpieczenia społeczne na podstawie ustawy z dnia 9 listopada 2012 r.

i dlatego pozwany nie może dokonywać potrąceń. Po przeprowadzonym postępowaniu dowodowym Sąd I instancji stwierdził, iż wyrokiem z dnia 26 maja 2014 r., sygn. akt VIII U 195/14, Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 27 grudnia 2013 r. odmawiającej ubezpieczonemu umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne. Wyrokiem z dnia 12 lutego 2015 r., sygn. akt AUa 1474/14 Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił wniesioną przez ubezpieczonego apelację. Sprawa w zakresie umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne została zatem prawomocnie rozstrzygnięta. W uzasadnieniach zarówno Sądu Okręgowego, jak i Sądu Apelacyjnego zostały wyjaśnione ubezpieczonemu przyczyny, z powodu których zaległości z tytułu składek nie mogły zostać umorzone. W tym stanie rzeczy pozwany nie ma podstaw

do zawieszenia postępowania egzekucyjnego z majątku ubezpieczonego. W piśmie procesowym

z dnia 19 listopada 2015 r. pozwany wyjaśnił ubezpieczonemu, iż ewentualne zawieszenie postępowania egzekucyjnego na okres od złożenia takiego wniosku, tj. od dnia 10 września 2014 r.,

do dnia uprawomocnienia się decyzji z 27 grudnia 2013 r. (zgodnie z jego żądaniem w odwołaniu) spowoduje zwiększenie zadłużenia o odsetki za zwłokę. Jak już zostało wskazane, zaległości z tytułu składek nie mogły zostać umorzone w oparciu o przepisy abolicyjnej i rozstrzygnięcie w tym zakresie jest prawomocne. Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z powołanymi przepisami, oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Apelację od wyroku wywiódł E. K. (1) wnosząc o jego zmianę zgodnie z wyrokami Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

W uzasadnieniu apelacji ubezpieczony odniósł się do postępowań sądowych

i administracyjnych, które miały miejsce przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Zarzucił, że organ rentowy nie respektuje prawa i prawomocnych wyroków WSA.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy E. K. (1) nie zasługuje na uwzględnienie. Ma ona charakter polemiczny i stanowi powielenie stanowiska zaprezentowanego przez ubezpieczonego przed pierwszą instancją, w stosunku do którego Sąd Okręgowy szczegółowo się odniósł i prawidłowo wskazał, dlaczego nie zasługuje ono na podzielenie.

Istota sporu w niniejszym postępowaniu sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy organ rentowy prawidłowo wyliczył ubezpieczonemu wysokość świadczenia rentowego w sposób określony w zaskarżonej decyzji z dnia 26 marca 2014 r.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w powyższym zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej uzasadniających ingerencję

w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji Sąd odwoławczy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, opubl. OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

W orzecznictwie wskazuje się, że postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem

postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP 2005/3/43).

Zatem w niniejszej sprawie wnioskodawca może kwestionować jedynie prawidłowość wysokości renty ustalonej w zaskarżonej decyzji, która począwszy od dnia 1 maja 2014 r. wynosi 1.771,58 zł. W pkt II. 3 decyzji wskazano, iż do renty przysługują: dodatek pielęgnacyjny

w kwocie 206,76 zł, dodatek kombatancki w kwocie 206,76 zł oraz ryczałt energetyczny – dodatek kompensacyjny w łącznej kwocie 196,72 zł. W pkt II. 4 pozwany podał, iż świadczenie zwiększył

o połowę emerytury, tj. o kwotę 911,44 zł, natomiast w II. 5 - świadczenie zmniejszył o inne potrącenia w kwocie 771,62 zł. W pkt III pozwany wskazał, iż od dnia 1 maja 2014 r. podstawę opodatkowania stanowi miesięcznie kwota 911 zł. Od 1 maja 2014 r. zaliczka na podatek odprowadzana do urzędu skarbowego wynosi kwotę 47 zł, składka na ubezpieczenie zdrowotne wynosi łącznie kwotę 82,03 zł, w tym odliczana od podatku kwotę 70,64 zł, odliczana zaś z kwoty świadczenia 11,39 zł. Od 1 maja 2014 r. wysokość świadczenia do wypłaty wynosi kwotę 2.392,61 zł miesięcznie.

Ubezpieczony nie wniósł zastrzeżeń co do wyliczeń świadczenia, jego wysokości, domagał się natomiast wypłaty świadczenia w pełnej wysokości, tj. bez potrąceń.

Zgodnie z art. 139 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm., zwana dalej ustawą emerytalną) ze świadczeń pieniężnych określonych w ustawie - po odliczeniu składki

na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczki i innych należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych - podlegają potrąceniu, z uwzględnieniem art. 141, następujące należności - sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne.

Natomiast art. 140 ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi, że potrącenia, o których mowa w art. 139, mogą być dokonywane, z zastrzeżeniem art. 141, w następujących granicach:

1) świadczeń alimentacyjnych, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 3 - do wysokości 60 % świadczenia;

2) należności egzekwowanych związanych z: (a) odpłatnością za pobyt w domach pomocy społecznej, (b) odpłatnością za pobyt w zakładach opiekuńczo-leczniczych, (c) odpłatnością za pobyt w zakładach pielęgnacyjno-opiekuńczych, do wysokości 50 % świadczenia;

3) innych egzekwowanych należności - do wysokości 25 % świadczenia.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji zasadnie uznał, że pozwany prawidłowo ustalił wysokość świadczenia rentowego wnioskodawcy w zaskarżonej decyzji. Potrącenie w wysokości 25 % stanowi kwotę 771,62 zł wskazaną w decyzji z dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny miał również na względzie kwestię związaną z umorzeniem składek

na ubezpieczenia społeczne na podstawie ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U. z 2012 r., poz. 1551; dalej ustawa abolicyjna). Wyrokiem z dnia 26 maja 2014 r., sygn. akt VIII U 195/14, Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 27 grudnia 2013 r. odmawiającej ubezpieczonemu umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne. Natomiast wyrokiem z dnia 12 lutego 2015 r., sygn. akt III AUa 1474/14 Sąd Apelacyjny

w Gdańsku oddalił wniesioną przez ubezpieczonego apelację.

Zgodnie z art. 365 §1 k.c. orzeczenie prawomocne wiąże strony, sąd, który je wydał oraz inne sądy, organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 lutego 2011 r., III CSK 161/10, LEX nr 785884 wskazał, że określony w art. 365 k.p.c. zakres związania sądu treścią prawomocnego orzeczenia oznacza zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego. Moc wiążąca jest przedmiotem rozpoznania wtedy, gdy rozpoznawana jest inna sprawa, a kwestia rozstrzygnięta wcześniejszym wyrokiem stanowi zagadnienie wstępne. Odnosi się ona, po pierwsze do faktu istnienia prawomocnego orzeczenia, i po drugie do waloru prawnego rozstrzygnięcia zawartego w treści orzeczenia. Skutkiem pozytywnym (materialnym) jest to, że rozstrzygnięcie zawarte w orzeczeniu stwarza taki stan prawny, jaki z niego wynika, czyli sądy rozpoznające spór muszą przyjmować, że dana kwestia kształtuje się tak, jak to przyjęto we wcześniejszym, prawomocnym orzeczeniu. W kolejnym, zatem postępowaniu, w którym pojawia się ta sama kwestia, nie może być już badana. Związanie dotyczy sentencji wyroku i motywów w tych granicach, jakie stanowią konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia. W konsekwencji nikt nie może kwestionować faktu istnienia prawomocnego wyroku i jego treści.

Zatem Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie związany jest treścią prawomocnych orzeczeń zapadłych w sprawie VIII U 195/14 (III AUa 1474/14), które dodatkowo korzystają z powagi rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.).

Pozwany wyjaśnił w piśmie procesowym z dnia 19 listopada 2015 r., że prowadzi egzekucję ze świadczenia emerytalno-rentowego ubezpieczonego składek na ubezpieczenie społeczne, należnych za współpracującego z nim przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej syna M. K. w okresie od czerwca 2003 r. do marca 2006 r. na podstawie tytułów egzekucyjnych z dnia 18 października 2011 r. (k. 80-81 a.s.).

Odnośnie stanowiska apelującego wskazać należy, że żądanie wydania w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia zgodnie z wyrokami Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku jest niedopuszczalne. Rozstrzygnięcia te (z dnia 10 września 2013 r. w sprawie I SA/Gd 831/13 – dotyczące uchylecia decyzji pozwanego z dnia 27 lutego 2013 r., ponieważ jej sentencja nie odpowiadała wymogom ustawy abolicyjnej (k. 41,44-45v a.s. I SA/Gd 831/13) i z dnia 21 lipca 2015 r. w sprawie I SA/Gd 236/15 – dotyczące uchylecia decyzji o odmowie zawieszenia postępowania egzekucyjnego, gdzie stroną postępowania był Dyrektor Izby Skarbowej w G., a nie organ rentowy (k. 76-79v a.s.) pozostają bez merytorycznego wpływu na zaskarżone rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, czyli na wysokość świadczenia rentowego przysługującego ubezpieczonemu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny uznał apelację wnioskodawcy E. K. (1) za bezpodstawną i na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

SSA Daria Stanek SSA Grażyna CzyżakSSO del. Joanna Siupka - Mróz